

[Hans Thyge Jacobsen.]

Men jeg vil dog gerne have den højtærede Ministers Udtalelse om, at vi er enige om, at det skal være en Kommission, i hvilken ogsaa andre end ministerielle Repræsentanter har Sæde. Det ligger os nemlig stærkt paa Sinde. Al Respekt for Embedsmændene, men der er i vore Dages Invalideforsorg paa privat Initiativ sket saa store Fremskridt, at vi finder det ikke blot ønskeligt, men nødvendigt, at der i den Kommission, som skal tage hele dette Omraade op til Overvejelse, kommer Repræsentanter for de Invalideorganisationer, som nu igennem en lang, lang Aarrække har drevet det praktiske Arbejde.

Jeg vil paa Forhaand gaa ud fra, at den højtærede Minister er enig med mig i dette, og at hans Distinktion imellem en Kommission og et sagkyndigt Udvalg, som den højtærede Minister sagde, ikke skal tages for andet end for en Talefigur. Hvis det modsatte er Tilfældet, er jeg nødt til at minde den højtærede Minister om, at en Forudsætning for vort Partis Tilslutning til den Lov, vi nu staar i Begreb med at vedtage, er, at der kommer en Kommission, der ogsaa omfatter Repræsentanter for det praktiske Arbejde, en Kommission, der skal give en til Bunds gaaende Redegørelse for, hvad der paa Invalideforsorgens Omraade er naaet og *kan* naas.

Jeg vil gerne bede den højtærede Minister om at give mig et klart Svar paa dette, ellers kan jeg nemlig ikke garantere den højtærede Minister en Vedtagelse i Landstinget. Det er for vort Parti en uomgængelig Betingelse for vor Tilslutning til det Lovforslag, vi her behandler, at de mange forskellige Spørgsmaal, Invalideforsorgen vedrørende, vi har maattet henskyde til Kommissionsbehandling, bliver optaget af en fuldt udbygget Kommission. Jeg gentager, det er aldeles ikke nogen Nedsættelse af Embedsmændenes Sagkundskab, jeg her giver Udtryk for, men det er et Ønske om, at Folkene ude fra det praktiske Liv, der gennem en lang Aarrække har arbejdet med dette, bliver taget med paa Raad.

Naar man paa det nuværende Tidspunkt skal sige nogle Ord, maa det nærmest gaa i Retning af, at hvad det ærede Medlem Hr. Krog, Udvalgets ærede Ordfører, har fremført til Anbefaling af de af Flertallet stillede Ændringsforslag, tiltræder vi fuldt og helt. Det er vor Opfattelse, at der ved de foreslaaede Ændringer skabes et Fremskridt i Forsorgen for de gamle og Invaliderne, som vi kan være bekendt, ja, jeg vil endda sige, et Fremskridt, som ligger

nogle Streger ud over, hvad Landets finansielle Situation berettiger til. Men herom er vi jo enige nu. Vi har i Besættelsestidens onde Aar givet hverandre Haandslag paa, at naar vi kom ud i frisk Luft igen, saa skulde de gamle og Invaliderne faa at mærke, at vi ikke havde glemte dem, saa skulde de faa en Forbedring af deres Forhold, som betød noget, og det, tror jeg, vi tør sige, de foreslaaede Ændringer fuldt ud retfærdiggør.

Man kan altid diskutere om noget mere eller noget mindre, og det er her min store Bekymring, at det socialdemokratiske Parti ikke har villet være med til sammen med os andre at skabe denne Forbedring af Omsorgen for de gamle og Invaliderne. Jeg vil ikke kalde Socialdemokraternes Ændringsforslag for Overbud; det forekommer mig nemlig, at selv om Beløbet, der er os imellem, andrager et halvt Hundrede Millioner Kroner, saa befinder vi os dog paa „speaking terms“; jeg kalder det ikke for noget Overbud.

Derimod kalder jeg det for et Overbud, hvad Kommunisterne foreslaar, det er lige lodret op i Skyen. Her gaar vi andre og er bekymrede over det Forhold, at Alderdomsforsorgen vil koste os 410—420 Mill. Kr. om Aaret, og saa kommer Kommunisterne og siger: Ja, men vi byder en halv Milliard mere, lige paa een Gang. Jeg vil gerne spørge ærede Medlemmer af det kommunistiske Parti, om Tiden ikke snart er inde til, at de begynder at anvise nogen Dækning for det, de foreslaar. Det, vi andre foreslaar og vedtager, det socialdemokratiske Partis Forslag indbefattet, kan jo passere gennem Statens normale Drift, uden at Finansministeren har fundet det nødvendigt at foreslaa nye Dækningslove; men naar et Parti her paa Rigsdagen kommer og foreslaar en halv Milliard Kroner yderligere lige paa een Gang til Alderdomsforsørgelsen og Invalideforsorgen, forekommer det mig virkelig, at saa skylder man at anvise nogle Muligheder for Dækning af en saa pyramidalsk forhøjet Udgift. Ærede Medlemmer af det kommunistiske Parti maa jo tage fejl af Husnummeret; her sidder vi ikke bare for at drive Propaganda, men her sidder vi ogsaa for at holde Regnskab, og efter det, som det kommunistiske Parti har præsteret nu ved at foreslaa en Forøgelse for en halv Milliard lige ud i Luften, forekommer det mig, at det kommunistiske Parti skylder ogsaa sine egne Vælgere Regnskab for, hvorfra det vil hente disse Penge.

Til det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen vil jeg gerne sige, at vi ikke skal strides